ל) ע"ו לט: שבת טו.יז., ב) [לעיל לג.] פסחים

טו. [ולף כ.] ולף כב:, ג) פסחים טו. כ., ד) שם

כ.], ה) [פסחים כד: לה. זבחים לד. מו:], ו) [לעיל

לג.], ו) ווע"ע תוס׳ שבת

ט) [וע"ש מוס׳ ד"ה לא

דיין], י) ל"ל ביש, כ) ל"ל

נר מצוה קח א מיי׳ פי״א מהלי

:6"35 הל ב מיי שם פ"י הלכה טו: קי ג מייי שם הלכה יו: קיא ד מיי פיין מהלי איסורי מזבח הלכה

שימה מקובצת מכל האוכל אתא לאורויי בטומאת מת ואע"ג: **[3** ביציאות שבת משום גזרה שמא יבצרנו בקופות: **[3** דלענין . איחמורי ראכילה מויוז: איתטחור באכירה מניגן: 17 ושני מדאורייתא לשרוף עליה תרומה או קדש אחר שנגע ביה הס״ר

אחוו שנגע ביה הסייו ומה״ד ופרכי׳ מכלל דהא דפשיטא ליה וכו׳: **ס**] שהן דכן שאין מיטמאין. נ״ב דכן שאין מיטמאין. נ״ב בקצת פירושים כ״י שאינם מטמאין וכו׳: ון לענין קלקי וחבקי: 1] בשחיטה מרבנן לא פריך דאמרי דם מכשיר דהכשר דם חשוב כהכשר מים כיון שהכל משקה: **ק**] וי"ל דהכי פריך כיון דמדאוריית׳ לא אשכחנ׳: **עו** ויפרש משקין ודכן דעלמא כמו בפ׳ האומר בקדושין דמשני וגרות: י] ואין דלשמואל נפקי מאי בוגרות: לומר דלשמואל נפקי תלושין ומחוברין מחד קרא מדנקט והעבירה בנהר ונ״ל דע״י העור הבשר הוכשר דע״כ ל״פ בריש העור והרוטב אלא שומר להכשר כ״ע מודו והיינו מחוברין: **יחֹ**] תימה מנלן דאתא לרבות עצים וכו' וכן וא"ת משקה בית המטרחיים אמאי ו"ר טיי

תוס׳ זבחים דף לג ע״ב:

רבינו נרשום א״ל רב יוסף לאביי אמינא לך אנא מר׳ שמעון ואמרת לי עשאוהו כהכשר מים דרבנן אמר לך ר' זירא כו'. כלומר ר' זירא הביא לך ראיה מהבוצר לגת ואמרת ליה עשאוהו כהכשר מים מדרבנן: א״ל אטו ריש לקיש לתלות קא מיבעיא ין כי יייי אטו מיבעי׳ ליה. כלומר אטו מיבעי׳ ליה לר׳ שמעון בן לקיש אי מוכשר מדרבנן דאם נטמא דלא אוכלין ולא לשרוף. דאי נטמא ונגע בו קדש שדינו לשרוף: בו קוש שוינו לשווף. ואלא דאיתכשר במשקי בית מטבחיא. כלומר באותן מים שמדיחין אותו בעזרה: והאמר ר' יוסי משקי בית מטבחיא כו׳ בלומר דלא גזרו (על בכומו ולא גווו (על הכל) טומאה במשקה בית מטבחיא בעזרה אלו הן משקה בית מטבחיא הדם והמים: אלא דאיתכשר בחיבת הקדש. כלומר מהא מפיק ליה [דחיבת הקודש] [דחיבת הקודש]

מדאורייתא והכשר אשר

יגע בכל

חד במת וחד בשרץ וצריבי. וה״ה דהוה מני למימר חד בנבלה וחד בשרץ ולריכי דנבלה חמירא משרץ לענין משא ושרץ חמור מנבלה דשיעורו בכעדשה אבל ק״ק במת דמטמא טומאת ז׳ מנא לן דבעי הכשר כיון דאיכא לאוקמי אידך קרא בנבלה ואומר הר"י

לאו למעומי חיבת הקדש לא חד במומאת מת וחד במומאת שרץ וצריכי דאי אשמעינן טומאת מת התם הוא דבעי הכשר משום דלא מטמא בכעדשה אבל שרץ דמטמא בכעדשה אימא לא ליבעי הכשר ואי אשמעינן שרץ משום דלא מטמא טומאת שבעה אבל מת דמטמא טומאת שבעה אימא לא ליבעי הכשר צריכא מתיב רב יוסף רבי שמעון אומר הוכשרו בשחימה הוכשרו ואפילו למימני בהו ראשון ושני אמאי והא לאו אוכל הבא במים הוא א"ל אביי עשאוהו כהכשר מים מדרבגן אמר רבי זירא ת"ש יהבוצר לגת ישמאי אומר הוכשר הלל אומר לא הוכשר ושתיק ליה הלל לשמאי אמאי והא לאו אוכל הבא במים הוא אמר ליה אביי עשאוהו כהכשר מים מדרבנן א"ל רב יוסף אמינא לך אנא הוכשרו בשחימה ואת אמרת לי עשאוהו כהכשר מים ואמר לך רבי זירא ואמרת ליה עשאוהו כהכשר מים לר"ש בן לקיש נמי עשאוהו כהכשר מים אמר ליה אמו ר' שמעון בן לקיש לתלות קמיבעיא ליה כי קא מיבעיא ליה לשרוף מכלל דחיבת הקדש דאורייתא מנא לן אילימא מדכתיב והבשר אשר יגע בכל ממא האי בשר דאתכשר במאי אילימא דאתכשר בדם יוהאמר רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן מנין לדם קדשים שאינו מכשיר שנאמר בלא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים דם הנשפך כמים מכשיר שאינו נשפך כמים אינו מכשיר אלא דאיתכשר במשקי בית מטבחיא והא יא"ר יוםי ברבי חנינא במשקי בית מטבחיא לא דיין

שהן דכן אלא שאין מכשירין וכי תימא

תרגמא אדם והא משקי קאמר אלא לאו

דאתכשר בחבת הקדש ודלמא כדרב יהודה

אמר שמואל יידאמר רב יהודה אמר שמואל

כגוז ישהיתה לו פרה של זבחי שלמים

והעבירה בנחל שחמה ועדיין משקה מופח

עליה אלא מסיפא סוהבשר דלרבות עצים

ולבונה עצים ולבונה בני אכילה נינהו

אלא חבת הקדש מכשרא להו ומשויא להו

ממש וליכא אלא חד קרא בהכשר ואין לומר דלשמואל נפקי חלושין ומחוברין מחד קראין דלא משמע הכי מדנקט והעבירה בנהר ונ"ל

דע"י העור הבשר הוכשרה דע"כ לא פליגי בריש העור והרוטב (לקמן קיח:) אלא י כשיש יד להכשר אבל ביש שומר להכשר כ"ע מודו דהיינו

מחוברין דבשעת דיבוקן בעור הוו מחוברין: והבשר לרבות עצים ולבונה. יש תימה מנא לן דאתא לרבות עלים ולבונה דלמא לבשר דוקא אתי דמהני ליה חבת הקדש ולא בעי הכשר: עצים ולבונה בני אבילה נינהו אלא חבת הקדש בו'. וא"ת ומשקי בית המעבחיים אמאי דכן כגון י'ין ושמן לתכשרי בחבת הקדש להיות אוכל כמו עלים ולבונה וי"ל דחבת הקדש מהני מוהבשר לשוויי

דכיון דתרוייהו בשרץ כתיבי איכא לאוקותי באם אינו ענין לכל הטומאות וא"ת נילף מת ושרץ מהדדי בגזירה שוה דבגד ועור כדילפינן בפ' במה אשה (שבת דף סד.) לענין קילקי ח וחבק וי"ל דלא ילפינן מבגד ועור אלא לעניו בגד דחשוב בגד בזה כמו זה אבל לענין הכשר לא שייך למילף בגזירה שוה זו ובפ"ק דפסחים (ד' מו.) מייתי עוד קרא שלישי וכל משקה אשר ישתה בכל כלי יטמא ומאי יטמא הכשר ומפרש חד בתלושין וחד במחוברין ולריכי ואין לריך למת ושרץ לכל חד וחד תרי הראי משום תלושין ומחוברין דכיון דגלי קרא בחד דאין חילוק בין תלושין למחוברים ה"ה באידן: ואי אשמועינן במת כו'. לא היה לריך ללריכותא זו דקראי בשרץ כתיב אלא אורחא דגמרא לפרש כאילו חד במת בהדיא כיון שמולא לעשות לריכותא בתרוייהוי: מתיב רב יוסף רבי שמעון אומר הוכשרו בשחימה. יו מדרכנן לא פריך דאמרי דם מכשיר דהכשר דם חשוב כהכשר מים ויין שהכל משקה וא"ת אם כן מאי פריך מהבולר

לגת הא התם נמי הוה טעמא כאילו הוכשר ביין כדמפרש בפ״ק דשבת (דף יז.) שמא יבלרנו בקופות מזופפות ל דהכי חו קאמר כיון דמדאורייתא לא אשכחנא הכשר בלא משקה בבולר לגת דאזיל לאיבוד ולא חשיב משקה לא הוה להו לרבנן למגזר שמא יבלרנו כו' אבל אם אשכחנא מדאורייתא הכשר בלא משקה בשום מקום ניחה: אלא שאין מכשירין. הוה מלי למימר דאיתכשר במים מחוברין דטעמא דרבי יוסי ב"ר חנינא דאמר משקי בי מטבחיא אין מכשירין משום דהוו תלושין וקסבר דתלושין לא מכשרי מדאורייתא דדריש כל משקה אשר ישתה בכל כלי יטמא כמ"ד בפ"ק דפסחים (דף טו.) יטמא ממש וליכא אלא חד קרא בהכשר ומסתבר ליה לאוקמא במחוברין טפי מבתלושין ובעזרה אוקמי אדאורייתא: ובי תימא תרגמא אדם והא משקי

קאמר. עיקר דיוקא ^{מ)} [לאו] מדקתני משקי ביו"ד דמנא לן דלמא כתיבא משקה בה״א אלא אדכן

סמיך דמשמע לשון רבים וגבי מחט שנמלחת בבשר בסוף פ"ק דפסחים (דף כ.) ש נמי לא בעי לשנויי תרגמא אדם משום הך פירכא אבל התם לעיל (מו.) בההוא פירקא משני תרגמא אדם ולא חייש אהך קושיא ש ומפרש משקין דעלמא כמו בפרק האומר בקדושין (דף סד:) דאמר מאי בוגרות בוגרות דעלמא:

משקה מופח עליה. פירש הקונטרס ונופל מן העור לבשר וקשיא לפירושו דאם כן הוו תלושין ושמואל סבר בפ"ק דפסחים (דף טו.) דתלושין לא מכשרי דהא דריש יטמא יטמא

לאו למעוטי חיבת הקדש. דלא הוי כהכשר מים ממש: וכי יותן מים על זרע ונפל מנבלתם עליו וגו' (ויקרא יא) משתעי בשרלים ואשמועינן דלא מטמא אוכל אלא בהכשר ומכל האוכל [שם] אתא אולאתויי בטומאת מת ואע"ג דבפרשת שרלים כתיב אם אינו עניו להם תנהו ענין לטומאת מת: ואפי' למימני ביה ראשון ושני. דהא מתני' בחולין אוקימנא בשמעתין קמייתאי ובחולין ליכא משום איפסולי גופה לאיתסורי

באכילה: והא לאו אוכל הבא במים

הוא. ואפ"ה מנינן והוא הדין לחיבת

הקדש בקדשים: מדרבנן. ולא שרפינן

עלה תרומה וקדשים אם נגעו בה:

שמחי חומר הוכשר. דחע"ג דלח

ניחא ליה במשקה היולא מהם דהא

לאיבוד אזלי גזרינן לה ביניאות שבת

(שבת דף יז.) ששתה יבלרנו בקופות

מופפות: הא לאו אוכל הבא במים

הוא. דהא בהאי משקה לא ניחא

ליה: א"ל רב יוסף לאביי אמינא לד

אנא. לעיל למיפשט בעיא דריש לקיש

ולאותביה לר' אלעזר מהוכשרו

בשחיטה: ואמרם לי. דהאי הוכשר

מדרבנן הוא: ואמר לך ר' זירא.

מהבוצר לגת ושנית ליה נמי מדרבנו:

לריש להיש נמי. למימני ביה רחשוו

ושני מיהא מדרבנן: לחלות קמיבעיא

ליה. אי תלינן אי לא תלינן פשיטא ליה

לריש לקיש דלענין מאיתסרי באכילה

מנינא ביה ראשון ושני מיהא מדרבנן:

כי קמיבעית ליה לשרוף. חי מנינח

ביה רחשון ושני מדחורייתה לשרוף

יז תרומה או קדש אחר שנגע בה:

ופרכינן מכלל. דהא פשיטא ליה

לריש לקיש לענין איפסולי גופיה דהוי

הכשר מדאורייתא ושרפינן ליה

ובנוגע בו הוא דמספקא ליה: והבשר

אשר יגע. בקדשים כתיב: במשקי

בי מטבחית. במים שרחלו בהן הבשר

בבית המטבחים בעזרה: לא דיין

שהן דכן. חשאין מטמאין כדאמרינן

בפסחים [טו.] גבי עדותו של יוסי בן

יועזר: וכי פימה פרגמה. להח

דרבי יוסי ב"ר חנינא דאמר אין

מכשירין: אדם. משום דאמרן דאין

נשפך כמים: של ובחי שלמים.

משום תרתי מילי נקט זבחי שלמים

חדא דקרא בשלמים קאי ועוד דכיון

דבשר שלמים ועורן לבעלים טרח

בהו להיות יפין ומעבירן בנהר סמוך

לשחיטתן שיהו נוחין להפשיט

כדאמרינן בפרק משילין פירות

תורה אור השלם ו. וְהַבַּשַׂר אֲשֵׁר יְגַע בַּכַל יִשְּׂרֵף וְהַבְּשָּׁר בָּל טָהור יֹאבַל בְּשָׂר: ויקראז יט 2. לא תאבְלֶנוּ עַל ייי דיייקען. הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנוּ כַּמְּיִם: . דררים יר רד

מוסף רש"י הבוצר לגת. לדרכן כגת ולעשות מהן יין לט:) הבולר ענבים בגת, דאילו הבולר ללימוקין משקה היולא מהם איו מכשירים דלא ניחא ליה (שבת מו.). הוכשר. לענין טומאה במשקה הטלף הואיל ולכך הן ניחא ליה במאי מינייהו (ע"ז שם) הוכשרו ביין הנדלף מהן על גביהן ואע"ג דאזיל לאיבוד לארך ששוחת מן הסלים, גזירה שמא יבלרנו בקופות מזופפות כדמפרש לקמיה (שבת שם). לדם קדשים על הזרעים (לעיל לג.). דם הנשפך כמים. הוי כמים ומכשיר (שם) דם חולין שאין חשין לקבלו בכלי מכשיר, דאיתקש בכלי מכשיר, דאיתקש למים, אבל דם קדשים מתקבל בכלי ולריך ממנו למובח ואינו נשפך לאיבוד כמים, אינו מכשיר דלא איתקש למים (פטחים שו.). והבשר. והנשר כל טהור יאכל נשר וגי (ויקרא ז) וי"ו ימירה, לרבות עצים ולבונה. של קודש לטומאה, וקאי אדלעיל לטומאה, וקאי אדלעיל והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל והבשר (פסחים לשוינהו מכשרתן ואע"ג דלאו בני אכילה נינהו (זבחים לד.) דעלי המערכה מקבלים טומאה מדרבנן היא משום חיבת הקדש, דקרא אסמכתא בעלמא, דהא עצים בעלמא לא מקבלי טומאה (מנחות

(בילה דף מ.) נישין, הבייתות ואמריגן התם דחוניה באהווי משום סירכא הביי אוכל הכא נמי יחבת הקדש מכשרתה מאי לבשר: והבשר. ונופל מן העור דמשכא: טופה עליה. כל טהור וגו' [ויקרא ז] והאי והבשר יחירא הוא דהא רישיה דקרא בבשר משתעי: לרבות עלים ולבונה. לקבל טומאת אוכלין: הכח נמי. כל קדשים שלח הוכשרו כגון לריד של מנחות. חלמח חיבת הקדש דאורייתא ושורפין עליה וקמיבעיא ליה לריש לקיש:

אוכל מידי דדמי לאוכל כגון עלים ולבונה שהוא דבר עב וקשה כעין אוכל אבל לשוויי משקה אוכל מוהבשר לא מהניא חבת הקדש:

מאי